Ἀριθ. 1. 1 Μαΐου 1921

ΕΩΝ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΦΙΛΟΣΟΙΚΗ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Ὁδὸς Ναυαρίνου 12
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Α. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 50

Ὁ κύριος χαρακτὴρ τοῦ καλοῦ εἶνε ἡ χαρὰ εἰς τὴν ἀπόλυτον εἰρήνην, ἡ πλήρης συνείδησις καὶ εὐχαρίστησις τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς ζωῆς. ΔΩΡΑ

ΕΩΝ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΦΙΛΟΣΟΙΚΗ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Ὁδὸς Ναυαρίνου 12
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Α. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα δὲν ἐπιστρέφονται	**ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ** *Ἐσωτερικοῦ δραχ. 12. —* *Αἰγύπτου Γ. Δ. 50. —* *Ἀμερικῆς Δολ. 2.50*	*Αἱ ἐπιστολαὶ ἐν γένει πρὸς τὴν διεύθυνσιν*

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΑ

Εἶνε ὀχληρὸν νὰ διαβάζῃ κανεὶς τὸν αἰώνιον πρόλογον, κατὰ τὴν ἐμφάνισιν ἑνὸς ἐντύπου. Εἶναι ὅμως, νομίζομεν ἀπαραίτητον, νὰ εἴπωμεν διατὶ θὰ καταναλώσωμεν καὶ ἡμεῖς καὶ ἄλλην μελάνην καὶ ἄλλον χάρτην. Πιθανὸν νὰ μὴ φωτίσωμεν τὸν ἀναγνώστην, θὰ ἀνακουφισθῶμεν ὅμως ἡμεῖς, δίδοντες τὰς ἀπαραιτήτους ἐξηγήσεις καὶ ὑποσχέσεις καὶ αἰτούμενοι, κατὰ τὸ σύνηθες, τὴν ὑποστήριξιν τοῦ κοινοῦ.

Ὁ Ἔων, πρωτίστως, δὲν εἶνε ἐπιχείρησις. Δὲν ἀναμένομεν ἐκ τῶν κερδῶν του νὰ ζήσωμεν. Βιοπαλαίομεν, ὅπως ὅλοι, καὶ θὰ εὐχαριστηθῶμεν πολὺ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον, νὰ καλύψῃ τὰ ἔξοδά του.

Εἰς τὰς τόσας θεωρίας, τὰ τόσα δόγματα, τὰ ὁποῖα ἀνεφάνησαν κατὰ τὴν πολεμικὴν περίοδον καὶ μετ' αὐτήν,

εἰς τὰ τόσα περιοδικὰ (καὶ ἀλλοίμονον ποίου εἴδους περιοδικά!) σκοποῦντα νὰ συνδυάσουν τὴν ἐγκυκλοπαιδείαν καὶ ψυχαγωγίαν τῶν ἀναγνωστῶν των, οὐδεμίαν προσπάθειαν, προσπάθειαν σοβαράν, εἴδομεν νὰ γίνῃ ἐπὶ τῶν θεμάτων, ἅτινα ἐπὶ αἰῶνας τώρα θίγει, ἐξετάζει, ἀναλύει, ἡ μεταφυσικὴ ἐπιστήμη.

Ἀπ' ἐναντίας, μετὰ θλίψεως εὑρέθημεν πολλάκις, πρὸ κτηνώδους ἀγνοίας, πρὸ ἀσυγχωρήτου καὶ συχαμερῆς εἰρωνείας, διὰ τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς, ἐκ μέρους ἀνθρώπων, εἰς τοὺς ὁποίους οὐδέ ἡ ἄλλη μόρφωσις ἔλειπε, οὐδὲ ἡ κοινωνικὴ θέσις.

Τὸ νὰ ἀδιαφορῇ κανεὶς δι' ὅ,τι ***γνωρίζει*** ὅτι εἶνε οὐτοπία, εἶνε φυσικόν, νὰ εἰρωνεύεται ὅμως ὅ,τι ἀγνοεῖ, εἶνε ἴδιον ἀλόγου ὄντος.

Τὸ νὰ ἀρνῆται κανεὶς τὴν Ζωήν, τὸ νὰ ἀδιαφορῇ περὶ τοῦ Θείου, εἶνε σημεῖον τελείως ὀπισθοδρομημένης συνειδήσεως, ὑπὸ τὰς περιστάσεις ἰδίως τοῦ τρέχοντος αἰῶνος.

Δὲν διστάζομεν νὰ ἐξομολογηθῶμεν πικρὸν συμπέρασμα τῆς παρατηρήσεώς μας, ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὰ ἄτομα δὲν ἔχουν ἰδεολογίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δύνανται ν' ἀντλήσουν διδάγματα καὶ συμπεράσματα τοιαῦτα, ὥστε νὰ κανονίσουν τὴν ζωήν των, νὰ προσδιορίσουν τὰς πράξεις των συμμετρικάς, ἂν ἐπιτρέπεται ἡ λέξις καὶ νὰ συντονίσουν, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον, ὅλα τὰ ἐρωτηματικὰ τὰ ὁποῖα ἀνὰ πᾶν λεπτόν, μᾶς ὑποβάλλει ὁ νοῦς. Πρόκειται, δηλαδὴ περὶ πλείστων ἀνθρώπων, πρὸς τοὺς ὁποίους κυρίως ἀπευθύνεται ὁ Ἔων, τῶν ὁποίων ὁ βίος θεωρεῖται παρ' αὐτῶν τῶν ἰδίων ὡς τυχαῖος, ἄσκοπος, ἀτερμάτιστος, περὶ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες, ἐνῷ ἀντιπαρέρχονται τὰ πάντα δὲν ἔχουν ἐξ ἄλλου τὴν ἱκανότητα ν' ἀντιμετωπίσουν τὸ πρῶτον ἐμπόδιον, μὴ διαθέτοντες τὰ πρὸς τοῦτο ψυχικὰ ἢ πνευματικὰ μέσα.

Δὲν εἴμεθα ὑπεράνθρωποι, οὔτε καὶ καλοῦμεν τοὺς ὁμοίους μας εἰς ὑπερανθρωπισμόν.

Συνέβη νὰ ἔχωμεν ὄρεξιν νὰ σκεπτώμεθα καὶ προσ-

καλοῦμεν καὶ ἄλλους νὰ σκεφθῶσιν μαζύ μας, ἱδρύοντες σήμερον τὸν Ἕωνα.

Ὁ Ἕων, ἀπευθύνεται γενικώτερον πρὸς πάντας, ἀδιακρίτως ἡλικίας καὶ φύλου. Ἡ συνεργασία των, εἴτε ὡς ἀνάγνωσις τοῦ περιοδικοῦ τούτου, εἴτε ὡς ὕλη ἀποστελλομένη, θὰ μᾶς εἶνε ἐξαιρετικῶ; εὐχάριστος καὶ πιστεύομεν ὅτι ἀναμφιβόλως θὰ ἔχῃ ἀποτέλεσμα ὠφέλιμον.

Ὁ Ἕων, θὰ ἀσχολεῖται ἐπὶ παντὸς συγχρόνου φιλοσοφικοῦ καὶ μεταφυσικοῦ προβλήματος καὶ θὰ φροντίσῃ νὰ ἀνεύρῃ καὶ νὰ μεταδώσῃ, τὴν ἄλλην τροφήν, τὴν ὁποίαν ὑπονοεῖ ἡ εὐαγγελικὴ ῥῆσις, ὅταν λέγῃ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ ζήσῃ μόνον δι' ἄρτου.

Εἴμεθα ἐκ τῶν προτέρων πεπεισμένοι ὅτι ὄχι μόνον οἱ λόγοι μας, ἀλλὰ καὶ ἡ προσπάθεια μας θὰ καταγελασθῇ παρὰ πολλῶν. Ἐὰν συμβῇ τοῦτο, σημαίνει ὅτι ὁ τόπος μας ἔχει ἀνάγκην παρομοίας προσπαθείας καὶ θὰ ἐντείνωμεν τὰς δυνάμεις μας. Ἐάν, ὅπως εὐχόμεθα, δὲν θὰ μᾶς εἰρωνευθοῦν, ἡ εὐχαρίστησις μας θὰ εἶνε μεγάλη, διότι θὰ εὕρωμεν πολυτίμους βοηθούς, ἵνα προχωρήσωμεν εἰς τὴν ἔρευναν καὶ τὴν Γνῶσιν, τὸν μόνον σκοπὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΜΥΗΤΙΚΑΙ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΕΣ

ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΚΡΙΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΕΤΟΥ

Εἶνε γνωστὸν ὅτι, εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀμερικήν, διάφορα φιλοσοφικὰ ἢ θεολογικὰ δόγματα, διδάσκονται καὶ μεταδίδονται διὰ τῆς μυήσεως, παρὰ διαφόρων ὀργανώσεων εἰς Στοάς, Σχολάς, Τάγματα κλπ. Εἰς τὴν Γαλλίαν ἰδίως, γίνεται ἐξαιρετικὴ κίνησις πέριξ τῶν ὀργανώσεων τούτων καὶ τὰ πρωτεῖα τῆς κινήσεως ταύτης, τὰ διαμφισβητοῦν ἤδη, ἡ Ἀμερικὴ καὶ ἡ Ἀγγλία.

Αἱ Σχολαὶ αὗται, ἐξετάζουν πάντα τὰ θέματα, τὰ ἀναγόμενα εἰς τὴν φιλοσοφίαν, τὴν θρησκείαν ἢ τὴν μεταφυσικὴν καὶ ἕκαστος δύναται ν' ἀνεύρῃ ἐν αὐταῖς, τὴν Σχολὴν εἰς τὴν ὁποίαν περισσότερον προσαρμόζεται ἡ ἰδιοσυγκρασία, αἱ πεποιθήσεις καὶ ἡ πίστις του. Πλὴν ὅμως τῶν ὠφελημάτων ἅτινα ἑκάστη Σχολὴ προσπορίζει εἰς τὰ μέλη της, ἔχει καὶ ἄλλην, περισσότερον ὠφέλιμον δρᾶσιν, εἰς τὴν κοινωνίαν καθόσον, πᾶσαι σχεδόν, στηριζό-

μεναι ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τῆς ἀλληλεγγύης καὶ φιλαλληλίας, θέτουν ἐν ἐφαρμογῇ ταύτας εἰς τὴν Κοινωνίαν, ἀνακουφίζουσαι πλείστας πασχούσας ὑπάρξεις.

Σύντομον ἱστορίαν περὶ τῆς δράσεως τούτων, θέλομεν ἐκθέσει εἰς σειρὰν ἄρθρων.

Σήμερον θὰ ἐκθέσωμεν ἐν ὀλίγοις τὴν δρᾶσιν καὶ τοὺς σκοποὺς τοῦ Τάγματος τοῦ Κρίνου καὶ Ἀετοῦ.

Τὸ Τάγμα τοῦτο, ἱδρυθὲν τὴν 7ην Ἰανουαρίου 1914, ἔχει ὡς σκοπούς, νὰ κατευθύνῃ τὰ μέλη του πρὸς τὴν ψυχικὴν καὶ πνευματικὴν αὐτῶν ἀνύψωσιν, νὰ ἐξυπνήσῃ τὰς εἰς τὸ ἀνθρώπινον ὂν ληθαργούσας δυνάμεις, ἵνα μορφώσῃ τοῦτο ἰσχυρὰν τὴν ἰδίαν του προσωπικότητα καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν πνευματικὴν καὶ συνολικὴν φιλανθρωπίαν, ὑφ' ὅλας αὐτῆς τὰς μορφάς.

Μολονότι τὸ Τάγμα τοῦτο δὲν εἶνε παλαιόν, ὅπως ἄλλα, ἐν τούτοις, ἐσημείωσεν ἐξαιρετικὴν πρόοδον ἐν Γαλλίᾳ, παρὰ τὰς ἀντιξόους περιστάσεις ὑφ' ἃς εὑρέθησαν καὶ οἱ ἱδρυταί του, καὶ ὁλόκληρος ἡ Γαλλία, κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο. Μὴ ἔχον περιορισμοὺς καὶ καθορίσαν σκοποὺς τοιούτους, ὥστε πᾶς ἄνθρωπος εὐκόλως νὰ δύναται νὰ ἐπιδιώξῃ, ἀρκεῖ μόνον νὰ ὑπάρχῃ καλὴ θέλησις, ἵδρυσε ἐν Παρισίοις μόνον τέσσαρα κολλέγια, εἰς τὰ ὁποῖα ἀνελλιπῶς διδάσκονται τὰ μέλη, πλὴν τῆς ἐν Παρισίοις ἐπίσης ἑδρευούσης Μεγάλης Ταξιαρχίας τοῦ Βορρᾶ, καὶ τῶν ἄλλων ταξιαρχιῶν αἵτινες ἑδρεύουσιν εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Γαλλίας.

Τὸ Ὕπατον Συμβούλιον, ἑδρεῦον καὶ τοῦτο ἐν Παρισίοις, ἵδρυσεν ἐσχάτως τὴν Μεγάλην Ταξιαρχίαν τοῦ Νότου, τῆς Δύσεως καὶ τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ὅλαι αἱ ἐνδείξεις συμπίστουν, εἰς τὸ νὰ προβλέψῃ τις ὅτι τὸ μέλλον τῆς Ἀδελφότητος ταύτης, θὰ εἶνε ἐκ τῶν καλλιτέρων.

Εἰς τὰ Κολλέγια δίδονται ἤδη πλὴν τῶν μαθημάτων ἐπὶ τῆς Θεοσοφίας, Ἀστροσοφίας, Δημιουργίας καὶ δημόσιαι διαλέξεις.

Πρὸς τοὺς ἐνδιαφερομένους δίδομεν τὰς κάτωθι διευθύνσεις, προκειμένου νὰ ζητήσωσι πλείονας πληροφορίας.

D. Semelas, 34 Rue de la Fontaine au Roi, Paris.
R. Weill, 10 Rue Crespin, Paris
N. Condaros, Le Caire Egypte.

Εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐπίσης, ἀπεστάλη καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ Τάγματος τούτου, ὁ κ. Eugène Dupré, Le Caire Egypte, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐπίσης δύναται ν' ἀποτανθῇ πᾶς ἐνδιαφερόμενος.

Α. Χ.

ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

᾽Ανεβαίναμε, μέσα ἀπὸ τοὺς ἑλιγμοὺς τοῦ δρόμου καὶ τὰ πεῦκα, τὸν ἀνήφορον πρὸς τὸν Διόνυσον. Τὰ ἄλογα τῆς ἁμάξης, ἔπαιρναν βαθειὲς ἀναπνοές, ὡς νὰ ἤθελαν κι᾽ αὐτὰ νὰ εἰσπνεύσουν περισσότερον ἀπὸ τὸ καθαρὸ ἀεράκι, ποῦ μᾶς ζωογοννοῦσε. Ποῦ καὶ ποῦ, ἕνα ἀηδόνι ἢ ἕνας σπῖνος, μᾶς χαιρετοῦσε, ἐνῷ ἐμεῖς, ξεχασμένοι μέσα στὴ βιωτικὴ τύρβη, λησμονημένοι μέσα στὴ ζωὴ τῶν πόλεων, κυτούσαμε τὴν γύρω μας φύσι ποῦ μᾶς γελοῦσε ὁλόκληρη, ποῦ μᾶς δεχότανε μ᾽ ὅλη της τὴν ὤμμορφιὰ καὶ μὲ τὰ πειὸ καλά της ροῦχα, τὴν κυτούσαμε σὰν μιὰ ξένη, σὰν μικρὰ παιδιὰ συνεσταλμένα ἐμπρὸς σὲ ἄγνωστο πρόσωπο.

᾽Εφθάσαμε. Πεῦκα παντοῦ καὶ ζωογόνο ἀεράκι. Βουνὰ παντοῦ καὶ χρῶμα ποῦ χαϊδεύει τὴν ψυχὴ καὶ μαλακώνει τὸ νοῦ.

῾Ωραῖα εἶνε ἡ Φύσις!

Ναί, ὡραῖα εἶνε ἡ φύσις ἀλλὰ μὰ τὴν ἀλήθεια, τὴν ὡραιότητα αὐτὴ πόσο τὴν εἴχαμε ξεχάσει! Μὲ μιᾶς, μᾶς ἔφυγε ἡ συνειθισμένη τάχα σοβαρότης μας, ἡ μελαγχολία μας πῆρε κι᾽ αὐτὴ τὰ βουνά, μιὰ ὄρεξις γιὰ ἀστεῖα μᾶς κατέλαβε καὶ τὸ γέλοιο μας, πῆρε κι᾽ αὐτὸ κάποιο ἦχο διαυγῆ, σὰν τὸ νερὸ ποῦ ἔτρεχε δίπλα μας.

Εἶνε ἀλήθεια λοιπὸν πῶς ὁ Διόνυσος εἶνε μέσ᾽ τὰ πόδια μας; ᾽Ιδέαν δὲν εἴχομεν. ᾽Εγνωρίζαμεν ὅτι ὑπάρχει ᾽Ελβετία, ὅτι ὑπάρχουν οἱ κῆποι τῆς Νεαπόλεως, ἐγνωρίζαμεν τὸ Μπίαριτζ, ἀλλά, μὰ τὸν Δία, ἰδέαν δὲν εἴχαμεν περὶ Διονύσου.

Σὲ λίγο γίναμεν ἐλαφροὶ σὰν παιδιὰ καὶ ὁ συνοδός μου, τραβῶντας μπροστά, μ᾽ ἔκαμε ν᾽ ἀναρριχηθῶ ἐντὸς ὀλίγου, ὅλο τὸ λόφο ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον τὰ λατομεῖα τῆς ᾽Αγγλικῆς ῾Εταιρίας Μαρμάρων.

Εἴμεθα εἰς τὴν κορυφήν.

— ᾽Αδελφέ, τοῦ φωνάζω, σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς, διατὶ ὅταν ἀνεβαίνω τὶς δέκα πέντε σκάλες τοῦ σπητιοῦ μου κόβονται τὰ πόδια μου καὶ ἐδῶ δὲν κατώρθωσα νὰ λαχανιάσω.

Δὲν ἔλαβα καμμίαν ἀπάντησιν. ῾Ο συνοδός μου, εἶχεν ἀποτόμως μεταβληθῆ εἰς αἴλουρον, καὶ εἰς ποιητὴν ἀκόμη καὶ ἔκαμε τὰς ἐξομολογήσεις του πρὸς τὴν Φύσιν, ἀνακατεύων καὶ ὅλες τὴς τσούπες ἀπὸ τὰ Γιάνενα, τὴς ὁποῖες ἐξυμνοῦσε.

᾽Απὸ τὸ ὕψος ἐκεῖνο, ἀριστερά, ἕνας ἴσιος δρόμος σὰν χαλὶ στρωμένο ἀπὸ τὴν πεδιάδα ἕως τὸ βουνό, τὰ Κιοῦρκα, τὸ Μπογιάτι καὶ ἄλλοι συνοικισμοί, ἀπὸ ἄσπρα πετράδια κρυμμένα μέσα

στὰ δένδρα. Δεξιά, ὁ Μαραθὼν καὶ ὁ κολπίσκος του, μὲ τὴ γαλήνη του.

Μονολογῶ καὶ ἐγὼ τώρα. Ἐμπρός μου θέαμα μεγαλοπρεπές, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἐπλήρωσα μίαν πεντάραν. Τί παράξενον!

Ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου καὶ εἰς κάποιο χαλασμένο οἴκημα, ὁ συνοδός μου μεταβληθεὶς πάλιν εἰς γλύπτην, ἀποθανατίζει τὸ ὄνομα του. Παρεκεῖ, ὄγκοι θεόρατοι λευκοῦ μαρμάρου, ριγμένοι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, στέκουν σὰν μαραμένοι, διότι τοὺς ἀπέσπασαν καὶ τοὺς ἐγκατέλειψαν ὕστερα.

Χάσκω μαζὺ μὲ τὸν σύνοδόν μου. Ἀνυπολόγιστος ἐργασία ἔχει γίνει ἐκεῖ ἐπάνω. Τὰ μάρμαρα μᾶς εἶνε ὑποβλητικὰ καὶ θυμοῦμαι χωρὶς νὰ θέλω «τὰ Μάρμαρα» τοῦ Πορφύρα. Ὁ συνοδός μου μοῦ λέγει:

— Μόνο μὲ τέτοια μάρμαρα, μποροῦσαν νὰ φτιάσουν τὸν Παρθενῶνα.

Ἐγὼ μετρῶ μὲ τὸ μάτι, πόσην ἐργασίαν ἔκαμε ἐκεῖ ἐπάνω ἡ Ἑταιρεία ἐπὶ δέκα πέντε ὁλόκληρα χρόνια.

Ὁ λόφος ποῦ στεκόμεθα, ὁ διπλανός, ἄλλος πάρα πέρα, ὅλοι ἔχουν τὸ ἴδιο μάρμαρο, ἕνας θεόρατος ὄγκος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος, μὲ ὅλα τὰ μέσα ποῦ διαθέτει καὶ τὰ μηχανήματα καὶ μὲ δεκαπενταετῆ ἐργασίαν, δὲν κατώρθωσε νὰ ἀποσπάσῃ, παρὰ ἕνα μικρό, τόσο δὰ κοματάκι.

Τί εἰρωνεία! Θαρροῦμε πῶς εἴμαστε κάτι, πῶς εἴμαστε τὸ μεγαθήριον τῆς γῆς, τὰ βάζομε μὲ τὰ στοιχεῖα, μὲ τὴν φύσι, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα δὲν εἴμαστε, παρὰ τοῦ τίποτα ἡ κουλοῦρα, ὅπως εἶπε καὶ κάποιος ποιητής.

Γιῶργος Φράντζας

ΨΥΧΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ο ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΣ

Ὑπὸ Teder *ἐκλιπόντος Διδασκάλου τοῦ Τάγματος τοῦ Μαρνινισμοῦ*

Ὁ Φρειδερῖκος — Ἀντώνιος Μέσμερ, ἦτο Ἑλβετογερμανός, γεννηθεὶς τῷ 1734, ὅστις, καθὼς λέγει εἷς τῶν βιογράφων του, ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἐξεδήλωσε μεγάλον ζῆλον εἰς τὴν μελέτην τῆς Φύσεως. Ὅταν ἦτο παιδίον ἀκόμη, ἡ μεγαλειτέρα του εὐχαρίστησις ἦτο νὰ πηγαίνῃ εἰς ἀπόκεντρα μέρη καὶ νὰ εὐχαριστῆται νὰ θαυμάζῃ τὴν ἐργασίαν τῶν ἐντόμων, τὴν πτῆσιν τῶν πτηνῶν καὶ νὰ συγκρίνῃ τὰ διάφορα σχήματα τῶν φυτῶν καὶ τῶν χόρτων. Εμενε συχνὰ εἰς τοὺς ἀγροὺς πολὺ ἀργὰ καὶ ἡ σελήνη καὶ τὰ ἄστρα τὸν εὕρισκον ἐκεῖ σκεπτικὸν καὶ τὸν ἐπλήρουν βαθείας συγκινήσεως.

«Ἤμην τότε, εἶπε κάποτε, ὑπὸ τὴν μαγνητικὴν ἐπήρειαν τῆς

Φύσεως. Ὁλόκληρον τὸ ρεῦμα τῆς Φύσεως μὲ ἐπλημμύριζε. Τὸ πνεῦμα μου ἦτο ἐλεύθερον, ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζα τί μοῦ συνέβαινε.»

Ὡς σπουδαστὴς τῆς ἰατρικῆς, ἔδειξε μεγάλην ἀνεξαρτησίαν σκέψεως. Τὰ βιβλία ποῦ προετίμα ἦσαν τὰ ἀστρολογικὰ καὶ τὰ μυστηριώδη.

Ὅταν ἀνεκηρύχθη διδάκτωρ τὸ 1766, ἐδημοσίευσε τὴν πρώτην του μελέτην «De planetorum influxa» ἥτις τὸν κατέστησε μεταξὺ τῶν συναδέλφων του ὡς δραματιστήν. Ἡ θεωρία του συνίστατο, εἰς τὸ ὅτι τὸ μαγνητικὸν ρευστόν, εἰσδῦον εἰς ὅλον τὸ Σύμπαν καθὼς καὶ εἰς ὅλα τὰ σώματα, ἐπενήργει ἐπὶ τοῦ συστήματος ὅλων τῶν ζώων, ὅπως τὸ φῶς ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Ἐγκατεστάθη εἰς Βιέννην, προσεπάθησε νὰ θέσῃ εἰς ἐφαρμογὴν τὴν θεωρίαν του, ὡς θεραπευτικὸν μέσον καὶ τέλος κατὰ τὴν λῆξιν τοῦ 1773, ἀνεκάλυψε τὸν τεχνητὸν μαγνητισμόν.

Συνεργάτης του τότε εἰς τὰ πειράματά του, ἦτο ὁ ἰησουΐτης Μαξιμιλιανὸς Χέλλ, καθηγητὴς της ἀστρονομίας ἐν Βιέννῃ.

Ἀργότερον οὗτος ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὰ πρωτεῖα τῆς ἀνακαλύψεως καὶ τοῦτο προεκάλεσε ποιάν τινα δυσαρέσκειαν μεταξύ των. Ὁ Μέσμερ δὲν ἀπεγοητεύθη καὶ υἱοθέτησεν, ἔκτοτε τὴν ἀποκλειστικὴν μελέτην τοῦ τότε ὀνομαζομένου ζωϊκοῦ μαγνητισμοῦ.

Κάποτε, ἐνῷ ἔκαμνε πειράματα διὰ τοῦ μαγνήτου, εὑρέθη ἐνώπιον τοῦ φαινομένου τῆς ὑπνοβασίας καὶ ἐθεώρησε τὸ γεγονὸς τοῦτο ὡς τὴν πραγματοποίησιν τῶν θείων ἀρετῶν, τὰς ὁποίας οἱ ἀρχαῖοι ἀπέδιδον εἰς τὰς μαγνητικὰς ἰδιότητας τοῦ μαγνήτου.

Ὁπωσδήποτε ὁ Μέσμερ εἰς τὰ 1775, ἐγκατέλειψε τὴν Βιέννην. Ἐταξείδευσεν εἰς τὴν Βαυαρίαν καὶ Ἑλβετίαν, ὅπου ἔκαμε σημαντικάς τινας θεραπείας, εἴτε εἰς ἰδιωτικοὺς κύκλους ἀνθρώπων, εἴτε εἰς τὰ νοσοκομεῖα. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1778, ἦλθεν εἰς Παρισίους. Ἐκεῖ ἐγένοντο θερμότατοι αὐτοῦ ὀπαδοὶ ὁ Bergasse καὶ ὁ ἰατρὸς d''Eslon. Ἐκεῖ ἐπίσης ὁ Μέσμερ, μὴ στερούμενος ἄλλως τε καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, κατέστη μάγος καὶ ἄπληστος εἰς χρῆμα.

Παρακινούμενος ἀπὸ τὸ περιβάλλον του, ἐδημοσίευσε τὸ πρῶτόν του σύγγραμμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξέθεσε τὴν κάτωθι θεωρίαν.

«Τὸ πᾶν, ἐν τῇ φύσει, εἶναι μαγνήτης κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον τέλειος, τὸ πᾶν κινεῖται καὶ τροποποιεῖται ἀπὸ τὴν ἄμπωτιν καὶ παλλίροιαν τῶν κατερχομένων καὶ ἀνερχομένων ρευμάτων παγκοσμίων καὶ ἰδιαιτέρων.

«Ὑπάρχει ἀμοιβαία ἐπήρεια μεταξὺ τῶν οὐρανίων σωμάτων, τῆς γῆς καὶ τῶν ἐμψύχων σωμάτων.

«Τὸ μέσον τῆς ἐπηρείας ταύτης εἶναι ἓν ρευστόν, παγκοσμίως διαδεδομένον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ κενόν, οὗτινος ἡ εὐστάθεια δὲν ἐπιτρέπει τὴν σύγκρισιν καὶ τὸ ὁποῖον, ἐν τῇ φύσει

του, εἶνε ἱκανὸν νὰ λάβῃ, νὰ διαδώσῃ καὶ νὰ ἐπικοινωνίσῃ ὅλας τὰς ἐντυπώσεις τῆς κινήσεως.

«Ἡ ἀμοιβαία αὕτη ἐνέργεια, ὑπόκειται εἰς μηχανικοὺς νόμους ἀγνώστους μέχρι σήμερον.

«Ἐξάγεται ἐκ τῆς ἐνεργείας ταύτης ὅτι ὑπάρχουν ἀποτελέσματα θετικά, δυνάμενα νὰ χαρακτηρισθῶσι ὡς μαγνητικὴ ἄμπωτις καὶ παλλίροια.

«Ἡ ἄμπωτις καὶ ἡ παλλίροια εἶνε σχεδὸν γενική, σχεδὸν μερική, σχεδὸν σύνθετος, ἀναλόγως τῆς φύσεως τῶν αἰτίων ἅτινα τὰς προσδιορίζουν.

«Διὰ τῆς πράξεως ταύτης, τῆς πλέον παγκοσμίου, ἐξ ὅσων μᾶς προσφέρει ἡ ὕλη, αἱ σχέσεις τῆς δράσεως ἐξασκοῦνται μεταξὺ τῶν οὐρανίων σωμάτων, τῆς γῆς καὶ τῶν ἀποτελούντων αὐτὴν μερῶν.

«Αἱ ἰδιότητες τῆς ὕλης καὶ τῶν ὀργανικῶν σωμάτων, ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς ἐνεργείας ταύτης.

[Συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς]

ΜΙΑ ΚΡΥΦΗ ΛΑΤΡΕΙΑ

Περίεργος ἀποκάλυψις ἀστρικοῦ ἀποτυπώματος 3500 ἔτη Π. Χ.

Ἀρχόμενοι τῆς δημοσιεύσεως σειρᾶς ἀστρικῶν ἀποτυπωμάτων (clichés astraux) ἐξαιρετικῆς μυητικῆς σημασίας, κρίνομεν ὠφέλιμον νὰ προτάξωμεν τούτων καὶ τὴν ἐπιστολὴν μὲ τὴν ὁποίαν τὰ συνώδευσεν ὁ ἀγαπητὸς φίλος καὶ συνεργάτης μας, ἥτις ἔχει ὡς ἑξῆς :

Κύριε Διευθυντά,

Ὅταν ὁ Εὐρωπαϊκὸς ὁρίζων, εἰς τὰ 1914, ἐθολοῦτο ἐπικινδύνως καὶ ὅταν ὀλίγας ἡμέρας βραδύτερον ἐπῆλθεν ἡ παγκόσμιος ἀναστάτωσις, μία ὁμὰς ἀνθρώπων εἰς τὸ Κάϊρον, ἐξηκολούθει διατηροῦσα τὴν ψυχικὴν καὶ πνευματικὴν γαλήνην της, χάρις εἰς τὰς παρὰ τοῦ ἀοράτου κόσμου ἐνεργουμένας ἐκδηλώσεις καὶ αἵτινες τοὺς ἐπέτρεπον νὰ διατηρῶσιν ἀνεπηρέαστον τὴν ὕπαρξίν των, ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην λύσσαν.

Αἱ ἐκδηλώσεις αὗται, ἔντονοι, ὑποβλητικαί, μυητικαί, παρουσιάζουσαι γεγονότα ἄγνωστα ἐντελῶς εἰς τὴν μεταφυσικὴν ἐπιστήμην καὶ ἱστορίαν, ἐγράφησαν ἑκάστη χωριστά, παρὰ τοῦ δεχθέντος ταύτας.

Μὴ γνωρίζων ποίαν ἄλλην καλλιτέραν συνεργασίαν θὰ ἐπρο-

μήθευα εἰς τὸν Ἕωνα, ἐζήτησα τὴν ἄδειαν τοῦ συγγράψαντος καὶ σᾶς στέλλω πρὸς δημοσίευσιν.

Μετὰ πολλῶν χαιρετισμῶν

Γ. Φ.

Ὁδηγούμενος παρὰ τοῦ ἀνωτέρου πνεύματος, ἔφερα τὰ βήματά μου πρὸς τὴν πυραμίδα τοῦ πρίγκηπος Νούμπα, κειμένην νοτιοανατολικῶς τῆς πυραμίδος τοῦ βασιλέως Μυκερίνου (Μενκάουρα).

Μόλις εἰσέδυσα εἰς τοὺς σκοτεινοὺς τούτους τόπους, ἕνα ρῖγος διέτρεξε τὸ σῶμα μου καὶ μοῦ ἐγέννησε τὴν ἐντύπωσιν ψύχους εἰσδύοντος μέχρι μυελοῦ ὀστέων. Ἐνθαρρυνόμενος πάντοτε ἀπὸ τὸν ἀόρατον ὁδηγόν μου, κατῆλθον σκοντάπτων εἰς τὰ ὑπόγεια τῆς πυραμίδος ταύτης. Ἡ ὄψις τῶν ὑπογείων τούτων μοῦ ἦτο συνήθης, διότι πολλάκις, πλήρης κόπων ἐκ τῆς τρικυμιώδους ζωῆς τῆς κοινωνίας, ἀπεσυρόμην ἐκεῖ διὰ νὰ ἐπανεύρω τὴν ψυχικὴν καὶ πνευματικὴν γαλήνην τῆς ὑπάρξεώς μου εἰς ρέμβην γλυκυτάτην, τὴν ὁποίαν ἡ σιωπὴ αὕτη, τὸ σκότος τοῦτο καὶ ἡ ἀπομόνωσις, μοῦ ἐπρομήθευον. Φθάσας ἐκεῖ, ἐκάθησα ἐπὶ ἑνὸς λίθου τμῆμα ἀπὸ τὸν στολισμὸν τοῦ ἀρχαίου ναοῦ. Περισυνέλεξα τὸ εἶναί μου εἰς βαθεῖαν συγκέντρωσιν, ἀναμένων τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀνελπίστου ταύτης προσκλήσεως.

Συγκεχυμένοι θόρυβοι καὶ κρότοι ἔφθασαν εἰς τὰ ὦτά μου, αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου ὠθούμενον, τὸ πρῶτον κάθισμά μου ἐξαφανιζόμενον καὶ ἕνας ἀόριστος φόβος τὸν ὁποῖον μετ' ὀλίγον κατέβαλα, μὲ κυριαρχεῖ. Δὲν ἔλαβα τὸν καιρὸν νὰ ἀναζητήσω ἄλλην θέσιν νὰ τοποθετηθῶ, ὅταν τὸ ὑπόγειον φωτίζεται διὰ ἐκτυφλωτικοῦ φωτός· καὶ ἐνῷ ἀνοιγοκλείνω τοὺς ὀφθαλμούς, ἓν θέαμα θαυμάσιον μοῦ παρουσιάζεται. Τὰ ἐρείπια τοῦ παρόντος ἐξηφανίσθησαν εἰς τὸ διάστημα τοῦ παρελθόντος, ἀφίνοντα θέσιν εἰς ἕνα μικρὸν Αἰγυπτιακὸν ναόν, ἀρχιτεκτονικῆς ὡραιότητος. Τίποτε δὲν ἔλειπεν εἰς τὸ ἱερὸν τοῦτο καταφύγιον. Εἰς τὸ βάθος τοῦ ναοῦ, δύο ἀγάλματα τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος ὑψοῦντο, εἰς τῶν ὁποίων τὰ βάθρα τέσσαρες Σφῖγγες ἁρμονικοῦ μεγέθους καὶ μὲ τέλεια χαρακτηριστικά, ἐφύλαττον, ὡς πιστοὶ ὑπηρέται τοὺ δύο κυρίους τῆς φύσεως. Χαμηλότερον ὑψοῦτο τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀληθείας, κρατούσης εἰς τὴν χεῖρα τὸ σημεῖον τῆς ζωῆς, κεκοσμημένης διὰ πτεροῦ στρουθοκαμήλου.

Ἀπέναντι τοῦ ἀγάλματος τούτου ὠρθοῦτο τὸ ἄγαλμα τοῦ Αἰγυπτίου Ἡρακλέους, ἐντελῶς κοσμημένου διὰ πτερῶν καὶ φέρον πέριξ τοῦ σώματός του δέρμα τίγρεως. Τέσσαρα χρυσᾶ ἀνάθαθρα, εὑρισκόμενα ἔμπροσθεν ἑκάστου ἀγάλματος, ἐπλήρουν τὸν ἀέρα διὰ γλυκοῦ καὶ λεπτοῦ ἀρώματος, ἐνῷ πολλαπλαῖ ἐπιγραφαὶ καὶ ἱερογλυφικὰ σύμβολα, ἐκόσμουν τὰ τείχη τοῦ ναοῦ.

Μόλις ἔλαβον καιρὸν νὰ ἐξετάσω τὸ περιβάλλον μου, ὅταν εἰς τὸ βάθος τοῦ σκοτεινοῦ διαδρόμου, ἠκούσθη ρυθμικὴ καὶ μονότονος μελῳδία καὶ δύο ἱεροφάνται συνοδευόμενοι ὑπὸ τεσσάρων βοηθῶν, ἐφάνησαν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ναοῦ. Ἡ παρουσία ζώντων εἰς τοὺς ἀπομεμονωμένους τούτους κόπους, ἐπανεστάτησε τὴν συνείδησίν μου καὶ ἐκ νέου ἐδειλίασα. Μία σκιὰ αἰφνιδίως ὀρθοῦται πλησίον μου καὶ στρέφων κατατρομαγμένος τὴν κεφαλήν, ἀναγνωρίζω τὸ ἀνώτερον πνεῦμα τὸ ὁποῖον μὲ ὁδηγεῖ εἰς τοὺς τόπους τούτους καὶ τὸ ὁποῖον μοῦ λέγει :

— Δῶσε, δός μοι, τὴν χεῖρά σου καὶ θίξε τὸ μέτωπόν μου, διότι ἡ ἐπαφὴ αὕτη θὰ δώσῃ εἰς τὸ ἀνήσυχον πνεῦμά σου τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων, τύπων, χειρονομιῶν καὶ γεγονότων τῶν ἁγίων τούτων ὑπηρετῶν τοῦ ἀρχαίου νόμου.

Ἐσήκωσα τὸν βραχίονά μου καὶ ἔψαυσα τὸ μέτωπόν του μὲ τρέμουσαν χεῖρα. Ἡ ἐπαφὴ αὕτη, ἀνάλογος πρὸς τὴν ἐπαφὴν δύο ἀντιθέτων ἠλεκτρικῶν πόλων, μοῦ προὐξένησεν ἕνα κλονισμὸν καὶ μετ' ὀλίγον μία εὐδιαθεσία ἀντεκατέστησε τὴν δειλίαν τοῦ πνεύματός μου καὶ τὸν τρόμον τοῦ σώματός μου. Εἰς διάστημα χρόνου ἀπείρως μικροῦ, διέσχισα πάλιν τὸ διάστημα τοῦ παρελθόντος.

Ἔζων εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ ἀφέλεια τῆς ψυχῆς, παραθέτουσα ὅλας τὰς πρωτογενεῖς αὐτῆς ὡραιότητας καὶ ἰδιότητας ἐξώρκιζε τὸ κυριαρχοῦν πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου, νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν ὑπερτάτην λατρείαν τοῦ Θεοῦ.

Εἶδον καὶ ἠννόησα, ὅτι ἡ Θεότης τοῦ Ὀσίριδος ἐσυμβόλιζε τὴν Θείαν Σοφίαν, ἐνῷ ἡ Ἶσις, ἡ ἁγνὴ σύζυγος τοῦ Ὀσίριδος, ἐ' συμβόλιζε τὴν Θείαν ἀγάπην διὰ τῆς ὁποίας ἔχει περικοσμηθεῖ ἡ δημιουργηθεῖσα φύσις.

Ἔχων συνείδησιν τῶν ἀρχῶν τούτων, παρηκολούθουν τὴν ὡραίαν ταύτην συνοδείαν μὲ τὴν θέρμην χριστιανοῦ μαθητοῦ μεμυημένου εἰς τὰ μυστήρια τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων.

Οἱ ἱεροφάνται οὗτοι εἰσελθόντες εἰς τὸν ναόν,διηυθύνθησαν,εἰς μίαν γραμμήν, ἀκολουθούμενοι, καὶ ὑπὸ τῶν τεσσάρων βοηθῶν, πρὸς τὰ ἀγάλματα τῶν δύο κυριωτέρων Θεοτήτων. Ὕψωσαν τὴν χεῖρα μὲ τὴν παλάμην πρὸς τὰ ἔξω, ἔκλιναν τὸ ἓν γόνυ καὶ μὲ χαμηλωμένην κεφαλὴν προσεκύνησαν μὲ ἁρμονικὰς καὶ κανονικὰς κινήσεις, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς ἐθνικῆς καὶ μονοτόνου μελῳδίας τῶν βοηθῶν. Κατόπιν ἠγέρθησαν, διέταξαν τοὺς βοηθοὺς ν' ἀποσυρθῶσιν ἔξω τοῦ ναοῦ, ἐκάθησαν ἐπὶ ἑδρῶν ἐκ μελανοῦ κατεργασμένου ξύλου, ὁ εἷς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου καὶ ἐνώπιον τῶν δύο Θεοτήτων, ἤρχισαν τὸν ἑπόμενον διάλογον ἐν εἴδει ἄρθρου πίστεως.

Ὁ καθήμενος ἐκ δεξιῶν, πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀγάλματος τοῦ Ὀσίριδος, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἕτερον, τοῦ εἶπε :

— Ἀδελφὲ ἐν πνεύματι, ποῖος κάμνει νὰ κυκλοφορῶσιν οἱ ἄνεμοι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ; ποῖος χαμογελᾷ διὰ τῶν

χαρωπῶν ἀκτίνων ἐκ φωτός, αἱς τοὺς ἀνθρώπους; Ποῖος ἀπωθεῖ καὶ ἀνατρέπει εἰς τὰς σκοτεινὰς ἀβύσους καὶ διὰ τῆς κραταιᾶς χειρός του ἐπαναφέρει, ἀστερισμούς, οἵτινες λάμπουν εἰς τὸν οὐρανόν; Ποῖος ὑπολογίζει τὸ μῆκος τοῦ χρόνου; Ποῖος μετρᾷ τὸ ἄπειρον τῶν ἐκτάσεων; Ποῖος δίδει τὴν νόησιν εἰς τὴν γεννημένην ζωήν; Ποῖος δίδει τὸν λόγον καὶ τὴν σκέψιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους; Ποῖος ἄλλος παρὰ ἡ ὑπερτάτη Σοφία, ὁ μεγαλοπρεπὴς Ὄσιρις, ὁ ἰσχυρός, ὁ κραταιὸς καὶ ὁ ὑπέρτατος;

Ὁ ἕτερος ἱεροφάντης τοῦ ἀπαντᾷ.

— Ἀδελφὲ ἐν πνεύματι, Ποῖος δίδει τὴν δρόσον εἰς τοὺς ἀνέμους; Ποῖος δίδει τὴν ὡραιότητα τοῦ χρώματος, τὴν ἁρμονίαν τῶν γραμμῶν καὶ τὴν εὐθυγραμμίαν τῶν σχημάτων εἰς τὴν θέαν τοῦ φωτός; Ποῖος καταπαύει τὰς τρικυμίας; Ποῖος δίδει τὴν ὑπέρλαμπρον ὡραιότητα τοῦ οὐρανοῦ; Ποῖος κάμνει τὰ πτηνὰ νὰ κελαϊδοῦν; Ποῖος ἐμφυσᾷ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα; Ποῖος ἄλλος παρὰ ἡ αἰωνία Ἀγάπη, ἡ πηγάζουσα ἐκ τοῦ θείου πνεύματος καὶ ζωογονοῦσα διὰ τῆς αἰωνίου θερμότητός της, πᾶν ὅτι ζῇ καὶ ἀναπνέει;

(ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ

(Ἐκ τοῦ Μηνύτορος τῆς Χριστιανικῆς Ἐπιστήμης)

Κατὰ μετάφρασιν κ. Δ. ΔΗΜΑ

Ἐὰν ἔλεγε κανεὶς εἰς ἕνα ἀνίδεον τῶν διδασκαλιῶν τῆς Χριστιανικῆς Ἐπιστήμης ὅτι τίποτε ἐξ ὅσων ἐμπνέουν τὸν φόβον δὲν ὑπάρχει καὶ ὅτι ἑπομένως δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φοβᾶται τίποτε, εἶναι σχεδὸν βέβαιον ὅτι ἡ ἀπάντησις ποῦ θὰ ἐλάμβανε θὰ ἦτο εἴτε ἐκδήλωσις ἐκπλήξεως, εἴτε ἐμφατικὴ ἄρνησις τοῦ ἀξιώματος τούτου. Τοῦτο δὲν πρέπει νὰ μᾶς φανῇ παράδοξον, ἀφοῦ μέγα μέρος τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως καταναλίσκεται ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα ὄντα εἰς τὸ νὰ προστατεύουν ἑαυτὰ ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἀπὸ πιθανὰς ἐνοχλήσεις ἢ ἀπρόοπτα. Συσωρεύει ὁ κόσμος πλούτη ὡς ἐγγύησιν ἐναντίον μελλούσης τυχὸν ἀπωλείας. Μεριμνοῦν περὶ τοῦ τί πρέπει νὰ φορέσουν καὶ τί νὰ φάγουν διὰ νὰ διατηρήσουν τὴν σωματικήν των ὑγείαν.

Τὰ δὲ ἔθνη διὰ τῶν πολιτικῶν των ἀνδρῶν περιφρουροῦνται ἐξ ἐνδεχομένων ἀπροόπτων ὑπὸ συνθηκῶν καὶ διατηροῦν τὰ νομιζόμενα δικαιώματά των δι' ἰσοβαρῶν συμβάσεων.

Ὡς λόγος αὐτῆς τῆς προβλεπτικῆς διαδικασίας προβάλλεται

αὐτὸ ποῦ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ὀνομάζει ἀνάγκη—πεῖρα. Ὁ ἀνθρώπινος νοῦς παραδέχεται ὅτι ἡ ὕλη, ἡ ὑλικὴ ὕπαρξις καὶ αἱ ἀνθρώπινοι σχέσεις ἀποτελοῦν ἀκέραια μέρη τῆς πραγματικῆς ὑπάρξεως, καὶ πιστεύει ὅτι ὁ ὑλικὸς νόμος εἶναι διαρκῶς ἐν ἐνεργείᾳ, τείνων νὰ παράγῃ κάθε εἴδους ἀνησυχητικὰς καταστάσεις. Ὡς ἀποτέλεσμα δὲ τούτου, τὰ ἀνθρώπινα ὄντα πολεμοῦν τὰ λεγόμενα ὑλικὰ ἀποτελέσματα μὲ ὑλικὰ μέσα, ἐκλαμβάνοντα τοῦτο ἀναγκαῖον ὡς ὁρμώμενα ἐκ τῆς ὑποθέσεως ὅτι ἡ ὕλη εἶναι πραγματικὴ καὶ ὅτι κατὰ τοῦ ὑλικοῦ νόμου πρέπει κατ᾽ ἀνάγκην νὰ ἀντιδράσῃ ἡ ὑλικὴ δύναμις.

Μία ἁπλῆ ἀνάγνωσις τῆς Βίβλου φανερώνει τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου ὑπῆρξαν πολλοὶ ποῦ ἐστάθησαν ἱκανοὶ νὰ ἐφαρμόσουν τὸν νόμον, τὸν πνευματικὸν νόμον, ὁ ὁποῖος ἐπικρατεῖ τῶν ὑλικῶν δοξασιῶν τῶν ἀνθρώπων. Ὁ ὑψηλότερος αὐτὸς νόμος τοῦ Πνεύματος δὲν ἔχει σαφῶς διακριθῆ καὶ συνεπῶς δὲν ἐφηρμόσθη ἀκόμη εἰς τὴν ἔκτασιν ποῦ θὰ μποροῦσε νὰ εἶχεν ἐφαρμοσθῆ. Καὶ ὅμως ἡ ὕπαρξις αὐτοῦ ἦτο γνωστὴ πρὸ πολλοῦ καὶ εἰς πολλούς. Ὁσάκις οἱ ἄνθρωποι ἐγνώρισαν αὐτὸν τὸν νόμον, ἔδειξαν καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ στηρίξουν τὰς ἐλπίδας των ἐπὶ τὴν ἐνέργειαν καὶ τὴν δύναμίν του, κατὰ συνέπειαν δὲ καὶ ἐπροστατεύθησαν ὑπ᾽ αὐτοῦ. Ἐνίοτε ὁ πνευματικὸς νόμος ἀνεγνωρίζετο διὰ ποιητικῶν ἐκφράσεων ὅπως ὅταν ὁ Προφητάναξ ἔψαλλε: «ὅτι ἔκρυψέ με ἐν τῇ σκηνῇ αὐτοῦ ἐν ἡμέρᾳ κακῶν (μου) ἐσκέπασέ με ἐν ἀποκρύφῳ τῆς σκηνῆς αὐτοῦ, ἐν πέτρᾳ ὕψωσε με» (ψαλμ. 26:5) ἢ «Εἰρήνη πολλὴ τοῖς ἀγαπῶσι τὸν νόμον σου, καὶ οὐκ᾽ ἔστιν αὐτοῖς σκάνδαλον.» (Ψαλμ. 118:165) ἤ, μεταφυσικότερον ἀκόμη, ὅπως ὅταν ὁ Παῦλος ἀπηυθύνετο πρὸς τὸν Τιμόθεον διὰ τῶν ἑξῆς: «Οὐ γὰρ ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Θεὸς πνεῦμα δειλίας, ἀλλὰ δυνάμεως καὶ ἀγάπης καὶ σωφρονισμοῦ.» (2 Τιμ. 1:7) Εἰς ἑκάστην τῶν ἄνω περιπτώσεων ὁ χαρμόσυνος τόνος ἀκούεται ἀναγγέλων ὅτι προστασία εὑρίσκεται μόνον «ἐν ἀποκρύφῳ τῆς σκηνῆς αὐτοῦ», ἢ εἰς «τὸν νόμον σου», ἢ εἰς τὸ «πνεῦμα....δυνάμεως καὶ ἀγάπης καὶ σωφρονισμοῦ.»

Τώρα τὸ «ἀπόκρυφον τῆς σκηνῆς του» ἔχει ἀποκαλυφθῆ ἀπὸ τῆς Χριστιανικῆς Ἐπιστήμης. Δὲν εἶναι πλέον ἀπόκρυφον. Ἡ ἀλήθεια, τοὐτ᾽ ἔστιν δὲν εἶναι πλέον κρυμμένη ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα. Ὁ Θεὸς ἔχει ἀποκαλυφθῆ ἐπιστημονικῶς, οὕτως ὥστε πᾶς ὁ ἐπιθυμῶν δύναται νὰ μάθῃ διὰ τὸν ἑαυτόν του ποία εἶναι ἡ φύσις τοῦ Θεοῦ, πῶς ὁ Θεὸς κυβερνᾷ τὴν δημιουργίαν του, καὶ ποία εἶναι ἡ μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου ὑφισταμένη, ἀληθὴς συγγένεια. Ἡ Χριστιανικὴ Ἐπιστήμη διδάσκει ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι Πνεῦμα ἢ Νοῦς καὶ ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἄπειρον καλόν. Ἀφοῦ ὁ Θεὸς εἶναι Πνεῦμα, ἡ δημιουργία Του πρέπει νὰ εἶναι πνευματικὴ καὶ πρέπει νὰ εἶναι καλή. Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος, ἡ εἰκὼν καὶ ὁμοίωσις

τοῦ Θεοῦ, ἀναγνωρίζεται ὅτι εἶναι πνευματικὸς καὶ ὅτι εἶναι ὅπως ὁ δημιουργὸς τοῦ ἀνθρώπου, καλός. Ἡ διδαχὴ αὐτὴ κατ' ἀνάγκην ἀρνεῖται τὴν ὕπαρξιν τῆς ὕλης ὡς πραγματικότητος, καὶ τοῦ κακοῦ ὡς πραγματικῆς τινος ὀντότητος ἢ δυνάμεως· διότι προφανῶς δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ τίποτε πραγματικὸν ἐκτὸς τοῦ ἀπείρου Πνεύματος ἢ τοῦ ἀπείρου καλοῦ. Ἡ ὕλη τοιουτοτρόπως καὶ τὸ κακὸν εἶναι ψευδεῖς δοξασίαι τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦ. Ὁμοιάζουν πρὸς τὴν πλάνην ὅτι δύο φορὲς δύο κάνουν πέντε. Ὁ δοξασία ὅμως ὅτι εἶναι πραγματικαὶ καταστάσεις τῆς συνειδήσεως εἶναι αἰτία ὅλου τοῦ φόβου, τῆς ἀρρώστειας καὶ τῆς ἁμαρτίας ποῦ μαστίζουν τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Θὰ ἦτο ματαιοπονία τὸ νὰ μὴ κάνῃ κανεὶς τίποτε περισσότερον ἀπό τὸ νὰ διακηρύσσῃ θεωρητικῶς μόνον τὴν ὁλότητα τοῦ Πνεύματος ἢ καλοῦ.

Σκοπὸς τῆς νοήσεως αὐτῆς θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν ἀνθρωπίνην συνείδησιν τῶν ψευδῶν της ὑλικῶν δοξασιῶν.

Κατὰ τὴν ἔκτασιν δὲ ἀκριβῶς ποῦ κατανοεῖ τις τὴν ὁλότητα τοῦ καλοῦ προστατεύεται καὶ ἀναλόγως ἐναντίον τῆς λεγομένης ὑλικῆς δυνάμεως, ἐναντίον τοῦ κακοῦ, ἐναντίον τῆς ἀρρώστειας. Ἡ Κα Ἔδδυ, ἡ ἀνακαλύπτρια καὶ ἱδρύτρια τῆς Χριστιανικῆς Ἐπιστήμης, εἰς τὴν σελίδα 210 τοῦ ἔργου της «Ἡ πρώτη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ Ἐπιστήμονος, καὶ Ἀνάμικτα,» ἐκθέτει τὴν κατάστασιν μὲ μεγάλην διαύγειαν.

«Δὲν ὑπάρχει θύρα, διὰ τῆς ὁποίας νὰ μπορῇ τὸ κακὸν νὰ εἰσέλθῃ», γράφει «καὶ οὔτε χῶρος διὰ νὰ καταληφθῇ ὑπὸ τοῦ κακοῦ εἰς ἕνα νοῦν πλήρη καλωσύνης. Αἱ καλαὶ σκέψεις εἶναι ἀδιαπέραστος πανοπλία· περιβεβλημένοι αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὴν πανοπλίαν, εἶσθε ἐντελῶς προφυλαγμένοι ἀπὸ τὰς προσβολὰς τῆς κάθε εἴδους πλάνης.»

Εἶναι φανερὸν τὸ ὅτι πρακτικῶς δὲν ὑπάρχουν ὅρια διὰ τὴν προστατευτικὴν δύναμιν τῆς Ἀληθείας· καὶ ἡ Ἀλήθεια εἶναι πάντοτε εἰς τὴν διάθεσίν μας, διότι ὁ Θεὸς εἶναι πάντοτε παρών. Λάβετε, παραδείγματος χάριν, τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς περιπτώσεις ἀσθενείας πιθανὸν νὰ ζητηθῇ ἡ βοήθεια ἑνὸς πρακτικιστοῦ τῆς Χριστιανικῆς Ἐπιστήμης. Ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς αὐτῆς τῆς βοηθείας; Αὐτὸς ποῦ ἀγωνιᾷ ὑπὸ τὴν ψευδῆ αἴσθησιν δυνάμεώς τινος λεγομένης ὑλικὸς νόμος πλησιάζει ἕνα ἄλλον, ὁ ὁποῖος ἔχει κάπως ὑψωθῇ ὑπὲρ τὴν ψευδῆ ταύτην αἴσθησιν τοῦ νόμου μὲ τὸ νὰ πραγματικεύσῃ τὴν ἀλήθειαν ὅτι ὁ πνευματικὸς νόμος εἶναι ὁ μόνος πραγματικὸς νόμος ποῦ κυβερνᾷ ἀπολύτως τὸν πνευματικὸν ἢ πραγματικὸν ἄνθρωπον. Ἡ νόησις αὐτὴ τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς διὰ τοῦ πνευματικοῦ νόμου ἐνεργείας της εἶναι ὅ,τι θεραπεύει.

Ἡ Χριστιανικὴ Ἐπιστήμη διδάσκει τοὺς ἀνθρώπους σήμερον ὅτι μποροῦν νὰ εὕρουν θεραπείαν καὶ προστασίαν διὰ τῆς αὐτῆς

ἀκριβῶς μεθόδου τὴν ὁποίαν ἐδίδασκεν ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς πρὸ εἴκοσι περίπου αἰώνων.

Ἡ Ἀλήθεια οὐδέποτε ἀλλάζει. Ὁ πνευματικὸς νόμος οὐδέποτε μεταβάλλεται, οὐδέποτε ἀλλοιοῦται ἐν τῷ τρόπῳ τῆς ἐνεργείας του. Ἡ Θεία Ἀρχὴ ὑποστηρίζει τὸν ἄνθρωπον. τὴν πνευματικὴν Του δημιουργίαν. Δὲν ὑπῆρξε ποτὲ κανὲν ρῆγμα εἰς τὴν συνοχὴν τῆς πνευματικῆς δημιουργίας, ἐπειδὴ εἶναι τελεία. Ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς τὸ ἐγνώριζε καὶ δι' αὐτὸ μποροῦσε νὰ ἀναιρῇ τὰς ὑλικὰς δοξασίας τῶν ἀνθρώπων θεραπεύων οὕτω τοὺς ἀσθενεῖς.

Ὅπως ἔγραψεν ἡ κ. Ἔδδυ : «Ὁ Ἰησοῦς ἔβλεπεν ἐν τῇ Ἐπιστήμῃ τὸν τέλειον ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος ἐνεφανίζετο εἰς αὐτὸν ἐκεῖ ὅπου ὁ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος ἐμφανίζεται εἰς τοὺς θνητούς. Εἰς τὸν τέλειον αὐτὸν ἄνθρωπον ὁ Σωτὴρ ἔβλεπε τὴν ἰδίαν τοῦ Θεοῦ ὁμοίωσιν, ἡ ὀρθὴ δὲ αὐτὴ ἄποψις τοῦ ἀνθρώπου ἐθεράπευε τὸν ἀσθενῆ.» (Ἐπιστήμη κα Ὑγεία, σελίδες 476—477.) Ὁμοίως, «ἡ ὀρθὴ αὐτὴ ἄποψις τοῦ ἀνθρώπου» εἶναι ἐκείνη ποῦ προστατεύει εἰς ὁποιανδήποτε ἀνθρωπίνην κατάστασιν καὶ ἂν εὑρίσκεται κανείς. Ὅταν ὅλος ὁ κόσμος θὰ ἔχῃ φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον νὰ ἐννοήσῃ καὶ ἀναγνωρίσῃ τὴν ὁλότητα τοῦ Θεοῦ, τότε θὰ ἔχουν ἐκπληρωθῇ οἱ λόγοι τοῦ προφητου Ἡσαΐα: «Καὶ κατοικήσει ὁ λαὸς αὐτοῦ ἐν πόλει εἰρήνης καὶ ἐνοικήσει πεποιθώς, καὶ ἀναπαύσονται μετὰ πλούτου. (Ἡσαΐας 32:18).

ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον δημοσιεύομεν πάντα τὰ φαινόμενα τὰ ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὴν μεταφυσικήν. Δεχόμεθα εὐχαρίστως πᾶσαν σχετικὴν ἀνακοίνωσιν ἐκ μέρους τῶν ἀναγνωστῶν μας, ὑπεύθυνον καὶ ἐνυπόγραφον.

Ὄνειρον — Πραγματικότης

Ἡ Μεταφυσικὴ Ἐπιθεώρησις, ἀναφέρει ὅτι ἡ θεία τῆς κ. Κώξ, τῆς εἶπε πρωΐαν τινα, ὅτι ἦτο λίαν ἀνήσυχος, ἐξ αἰτίας ἑνὸς ὀνείρου. Εἶχεν ἴδει, ὅτι εὑρίσκετο εἰς περίπατον, ἐντὸς ἁμάξης καὶ ᾐσθάνετο συνεχῶς ἀνησυχίαν ἀόριστον. Αἴφνης ὁ ἵππος ἠνωρθώθη καὶ ἀποτόμως καὶ μετὰ μεγάλου θορύβου, ἓν ὑψηλὸν δένδρον κατέπεσε καὶ...... ἐξύπνησε.

Μετά τινας ἑβδομάδας, ἡ θεία, ἡ ἀνεψιὰ καὶ ὁ σύζυγός της, μετέβησαν εἰς ἀπόστασιν τινα, νὰ κάμωσιν ἐπισκέψεις. Ἠκολού-

θουν ὁδὸν ἄγνωστον εἰς τὴν θείαν τῆς κ. Κώξ, ἥτις ὅμως δὲν ἠργησεν νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν ὁδὸν τοῦ ὀνείρου της. Νέα ἀνησυχία ἐπηκολούθησε καὶ ματαίως παρεκάλει τὸν σύζυγόν της, νὰ ἐπιστρέψωσιν. Ἐπέμεινεν ἐπὶ τέλους τόσον πολύ, ὥστε ἐστράφη ἡ ἅμαξα πρὸς τὰ ὀπίσω. Μόλις ἐπροχώρησαν καὶ ἓν δένδρον ἔπεσεν μὲ θόρυβον πολύν, ἀκριβῶς εἰς τὸ σημεῖον, ὅπου ἐστράφη ἡ ἅμαξα.

Προαίσθησις ἢ προειδοποίησις.

Ἡ κ. Γρουέλ, ἐκ Ρουέν, ἔγραψε τὰ ἑξῆς πρὸς τὸ περιοδικὸν «Φῶς καὶ Ἀλήθεια».

«Μῆνας τινας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ τέκνου μου, μίαν πρωΐαν, ἠθέλησα νὰ ἐγερθῶ. Ἐνόμισα ὅτι τὸ τέκνον μου μοῦ ἔλεγε. Μαμᾶ, ἀναπαύσου ἀκόμη ἓν τέταρτον». Ἔπεσα πάλιν καὶ πρὶν παρέλθουν πέντε λεπτά, ἓν τμῆμα τῆς στέγης, περὶ τὰ 20 κοιλά, κατέπεσε ἐπὶ τοῦ μέρους εἰς τὸ ὁποῖον κάθημαι συνήθως μετὰ τὴν ἔγερσιν. Θὰ μὲ ἐσκότωνε, ἐὰν δὲν εἶχον εἰδοποιηθῇ».

Γαλλὶς μεσάζουσα γράφουσα τὴν Ἰταλικήν.

Τὸ «Φῶς καὶ Ἀλήθεια» δημοσιεύσει τὸ ἑξῆς γεγονὸς τῆς συνεδρίας τῆς 4 Φεβρουαρίου.

Ἡ μεσάζουσα κ. Βερμέϊγ, διὰ τῆς μολυβδῖδος καὶ τῆς μηχανικῆς γραφῆς, ἔδωκε τὴν ἑξῆς ἀνακοίνωσιν, πρὸς τὸν συνεργάτην τοῦ ἄνω περιοδικοῦ κ. Εὐτύχιον Ρέμο, ὅστις πρὸ δεκαετίας εἶχε χάσει τὴν σύζυγόν του, ἰταλικῆς καταγωγῆς.

Remo, Tutto e passaggiero sobre la terra. Nulla dura, solamente Dio. Io sono stata felice con te. Io sono stata la regina di tua vita. Sperare otra vita megliore con me. Sperare, sperare, sperare.

Δηλαδή: Ρέμο, τὸ πᾶν εἶνε ἐφήμερον εἰς τὴν γῆν. Τίποτε δὲν διαρκεῖ παρὰ ὁ Θεός. Ὑπῆρξα εὐτυχὴς μαζύ σου. Ὑπῆρξα ἡ βασίλισσα τῆς ζωῆς σου. Νὰ ἐλπίζῃς εἰς ἄλλην ζωὴν καλλιτέραν μαζύ μου. Νὰ ἐλπίζῃς, νὰ ἐλπίζῃς, νὰ ἐλπίζῃς.»

Σημειωτέον ὅτι ἡ κ. Βερμέϊγ ἀγνοεῖ τελείως τὴν Ἰταλικήν. Κατὰ τὴν γραφὴν τῆς ἀνακοινώσεως ταύτης διεκόπτετο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ἔτριβε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔλεγε: Πονῶ..... πονῶ.....

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις ἀγγέλλει εὐχαρίστως ὅτι ἔθεσε τὸν Ἕωνα ἐν ἐπαφῇ μετὰ 65 ἐν ὅλῳ Γαλλικῶν, Ἀγγλικῶν, Γερμανικῶν, Ἐλβετικῶν καὶ Ἀμερικανικῶν περιοδικῶν ἀσχολουμένων εἰς τὰ ζητήματα ἅτινα ἀπασχολοῦν τὸν Ἕωνα. Ἡ ἐπαφὴ αὕτη θὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ παρακολουθήσῃ ὅλην τὴν διεθνῆ κίνησιν καὶ θὰ δημοσιεύῃ τὰ ἄρθρα τῶν ὁποίων τὴν μετάφρασιν θὰ ἐπιτρέψουν οἱ συγγραφεῖς ἢ οἱ ἐκδόται. Εἰς τὸ προσεχὲς θὰ δημοσιευθῇ λίαν ἐνδιαφέρον ἄρθρον τοῦ γνωστοῦ ἀστρολόγου Καμίλλου Φλαμαριὸν ἐπὶ τῶν ἐκδηλώσεων τοῦ θανάτου.

Ἡ Διεύθυνσις ἐπίσης ἐπιθυμοῦσα ὅπως δημιουργηθῇ ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλειτέρα κίνησις, θέτει εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἀναγνωστῶν τὰς στήλας τοῦ περιοδικοῦ καὶ θὰ δημοσιεύσῃ πᾶσαν μελέτην ἢ ἄρθρον ἢ ἀνακοίνωσιν ἥτις θὰ τῇ ἀποσταλῇ ὑπευθύνως καὶ ἐνυπογράφως.

Τὸ κόμμα τῆς καρδίας. Πολλῆς προσοχῆς κίνησις, δημιουργεῖται παρὰ τῆς γυναικός, ἐν Γαλλίᾳ. Ἡ «Ὥρα τῆς Γυναικὸς» ἀγγέλλει ὅτι εἰς τὸ οἴκημα της ὅπου εἶνε καὶ ἡ ἕδρα τῆς «Ἑνώσεως τῆς Γυναικείας Σκέψεως» ἱδρύθη τὴν 17ην Ἀπριλίου τὸ κόμμα τῆς καρδίας. Τοὺς σκοποὺς τούτους φέρομεν εἰς γνῶσιν πρὸς πάντας τοὺς ἀναγνώστας μας ἰδιαιτέρως ὅμως πρὸς τὰς γυναῖκας, αἵτινες ἐσημείωσαν ἐσχάτως σημαντικὴν κίνησιν καὶ ἐνταῦθα.

Τὸ κόμμα τῆς καρδίας ἔχει ὡς σκοπούς :

1) Νὰ ἀγωνισθῇ κατὰ τοῦ ἐγωϊσμοῦ.

2) Νὰ δώσῃ εἰς τὸ αἴσθημα τὴν ἀφοσίωσιν, τὴν φιλίαν, τὴν ἠθικὴν αἰσθητικότητα, τὴν θέσιν ἣν ὀφείλουν νὰ ἔχουν εἰς τὴν διαγωγὴν τοῦ ἀνθρώπου ὅπως αἱ αἰτίαι καὶ αἱ κατευθύνσεις τῶν πράξεων τούτου.

3) Νὰ κανονίσῃ τοὺς Νόμους τῆς πειθαρχίας καὶ τῆς μορφώσεως τῆς καρδίας.

4) Νὰ ὠθήσῃ τοὺς ἀνθρώπους ν' ἀνυψώσουν τὴν καρδίαν των διὰ νὰ ἐπανιδρύσουν τὴν ἠθικὴν ζωὴν εἰς τὴν τρέχουσαν ζωήν.

5) Νὰ ἐργασθῇ νὰ προσδιορίσῃ καὶ ἐξαπλώσῃ τὴν ἐπιστήμην τῆς Ἀγάπης.

Ἐλάβομεν εἰς κομψὸν τεῦχος τὸ ἀλεξανδρινὸν περιοδικὸν «Σκέψη» μὲ ὕλην φιλολογικὴν πρωτότυπον. Τὸ δεύτερον τεῦχος περιέχει καὶ ἓν μονόπρακτον δρᾶμα ὑπὸ τὸν ἐπιτυχῆ τίτλον «Οἱ Ναυαγοὶ» τοῦ κ. Γιάγκου Πιερίδη.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Γρ. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ καὶ ἀναμένομεν. ***Α Ταμβ. Πάτρας.*** Ἐλάβομεν καὶ θὰ φροντίσωμεν. ***Ν. Σκαμ. Πύργον***, Νοερὰς ἐρωτήσεις δὲν δεχόμεθα. ***Νεοφώτιστον Τρίκκαλα***, Σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς γνωρίσετε τὸ ὀνοματεπώνυμόν σας. ***Νικολ. Νικολ.*** Οἱ λόγοι σας μᾶς τιμοῦν. Περιμένομεν. ***Π. Ρ.*** 113. Ἡμεῖς κάμνωμεν ἐξαίρεσιν καὶ θὰ σᾶς ἐπιστρέψωμεν τὰ χειρόγραφα σας ἂν δὲν δημοσιευθοῦν. ***Μεγαλς Κάϊρον*** Ἀναμένομεν συνεργασίαν σας. ***Καλιμ. Ἀλεξάνδρειαν***, Δὲν θὰ ἀσχοληθῶμεν μὲ τὴν φιλολογίαν. ***Γεωργ. Ἀλεξάνδρειαν***, Διατί ὄχι ; Στείλατε. ***Πλεμ. Βόλον***, Πᾶσα ὑποστήριξις πρὸς τὸ περιοδικὸν εἶνε καὶ ἐνίσχυσις πρὸς τὴν ἔρευναν τῆς Ἀληθείας.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΣΥΝΙΣΤΩΜΕΝΑ:

La Revue Spirite
Le Bieniste
L' Idée Libre
Les Amitiés Spirituelles
La Revuc de Marseille
Lumiére et Verité
L' Heure de la Femme
Revue Suisse des Sciences Psychlques
La vie Morale
Revue des Intepondants
Simple Revue
La Rose + Croix